

ΝΕΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ Κυριακή 16 Οκτωβρίου 1922.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΙΩΑΝ. Δ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΔΙΔΑΓΜΑ

Ο Έθνικὸς ἦρωας καὶ μέγας ἠθικὸς ἀπόστολος συνταγματάρχης Πλαστήρας, ὁμιλῶν πρὸς τοὺς λαὸν ἐν τῇ Πλαταιῶν Παλαιῶν ἀνακτόρων, εἶπε μεταξὺ τῶν ἄλλων, περὶ ὧν ὁμιλήσαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα μας, καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐπερὶ τῶν κομμάτων πάντοτε ἡ Ἐπανάστασις, αἰσθανομένη καὶ θρώσα ὡς συνειδητοῦ τοῦ ἔθνους, θὰ ὑπηρετήσῃ τὸ ἔργον τῆς περιελλογῆς καὶ τῆς σωτηρίας, με ἀγνότητά, με ἀφοσίωσιν καὶ με πίστιν.

«Ἄλλὰ καὶ ὁ λαὸς ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἴδικόν του καθήκον.

«Ἐπανάστασις δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἔχῃ διάρκειαν. Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ λαοῦ θὰ ἀποτεθῇ καὶ πάλιν ἡ τύχη του. Ἐὰν πρέπει νὰ γνωρίζῃ εἰς τοὺς σημερινούς κριτικούς καιρούς, ὅτι ἀναλαμβάνει ἀπέναντι τῆς φυλῆς βαρυντάτος εὐθύνας. Ἡ εὐπιστία, ἡ πλάνη του, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἐστοίχισε τόσον ἀκριβῶς εἰς τὸ ἔθνος, δὲν ἐπιτρέπεται ποτε πλέον νὰ ἐπαναληφθῶν.

«Πρέπει πρὸ παντός νὰ ἐκδηλωθῇ ἀνεπιφύλακτος, πανηγυρική καὶ ὁμόθυμος ἡ θέλησις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπως ἐπιδικωθῇ διὰ πάσης θυσίας ἡ ἀνασύνθεσις τῶν φιλικῶν σχέσεων πρὸς τοὺς ἐκ παραδόσεως Συμμάχους καὶ φίλους.

«Πρέπει νὰ ὑπερνεκρωθῶν αἱ ἀδυναμίαι καὶ τὰ συμφέροντα καὶ τὰ πάθη. Ἡ φιλοτιμία, ἡ εὐψυχία τοῦ λαοῦ, πρέπει νὰ συμπληρωθῶν με τὴν ἐπιγνώσιν, με τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος».

Αὐτὰ ἐβροντοφώνησε πρὸς τὸν λαὸν ὁ Πλαστήρας. Διὰ τῶν λόγων του τοῦτων ἀναδεικνύεται καὶ ὑπεροχος πολιτικὸς διδάσκαλος.

Ἡ ἔθνικὴ καὶ πολιτικὴ ἀναγέννησις πρέπει νὰ στερωθῇ ἐ-

πάνω εἰς τὰ θεμέλια τῆς ἔθνικῆς συνειδήσεως.

Τὰ προσωπικὰ κόμματα πρέπει νὰ καταργηθῶν καὶ νὰ ἐκλείψων ὀριστικῶς αἱ μικροπολιτικαὶ μέθοδοι τοῦ παλαιοκομματισμοῦ. Αἱ ἀδυναμίαι τὰ συμφέροντα καὶ τὰ πάθη πρέπει νὰ ὑπερνεκρωθῶν. Ἡ εὐπιστία καὶ ἡ πλάνη, ἡ ὁποία ἐστοίχισε τόσον ἀκριβῶς εἰς τὸ ἔθνος, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπαναληφθῶν.

Ο λαὸς δὲν πρέπει νὰ παραδίδῃ τυφλῶς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν εἰς ἕνα στενὸν κύκλον πολιτευομένων προσώπων, ἀνεὺ εὐθύνης καὶ λογοδοσίας.

Ὄφείλει συνεχῶς νὰ παρακολουθῇ τὰ δημόσια πράγματα μετὰ φροντίδος καὶ ἐνδιαφέροντος καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς θελήσεις του εἰς ἐκείνους οἵτινες προσπιθῶν νὰ καθιερώσων παλααιοκομματικὰ συστήματα.

Ἡ Ἐπανάστασις ἀρθεῖσα πράγματι ὑπεράνω τῶν κομμάτων ἐξυπηρετᾷ τὸ ἔργον τῆς περιελλογῆς καὶ τῆς σωτηρίας με ἀγνότητά καὶ πίστιν. Ἄλλ' ὅπως διεκήρυξαν οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐπανάστασις δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἔχῃ διάρκειαν. Μετὰ τὰς ἐκλογὰς θὰ τερατωθῇ τὸ ἔργον τῆς καὶ θὰ ἀποτεθῇ ἡ τύχη τοῦ ἔθνους εἰς χεῖρας τοῦ λαοῦ.

Ἡ Ἐπανάστασις δὲν κομματίζεται, οὔτε φατριάζει. Ἔχει ὅμως ὡς κάθε ἐπανάστασις τὴν πολιτικὴν τῆς. Καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς, πολιτικὴ ἔθνικῆ, πολιτικὴ πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἔθνους, συμπέπτει ἀπολύτως πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων.

Ἡ Ἐπανάστασις δὲν κομματίζεται. Οὔτε ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ κόμματα. Ἐνδιαφέρεται ὅμως διὰ τὴν ἐπικρατήσιν τῆς πολιτικῆς τῆς. Καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς συνίσταται εἰς τὴν διὰ πάσης θυσίας ἀνασύνθεσιν τῶν φιλικῶν σχέσεων πρὸς τοὺς ἐκ παραδό-

σεως Συμμάχους καὶ φίλους. Τὴν πολιτικὴν ὁμῶς ταύτην εἶχεν ὡς θεμελιώδη ὅρον τοῦ προγράμματός του τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων καθ' ὅλην τὴν ἱστορικὴν δρασίαν του καὶ πολλὰ ἔτη πρὶν τῆς ἐκκρήψεως τῆς Στρατοναυτικῆς ἐπανάστασεως, ἡ ὁποία ἤλθε νὰ υἱοθετήσῃ τὴν πολιτικὴν ταύτην, διότι ἦτο ἡ μόνη ἐθελική πολιτικὴ, ἣν ἔδωκε νὰ ἀκολουθῇ πάντοτε ἡ Ἑλλάς.

Ἡ Ἐπανάστασις χωρὶς νὰ φαίνεται μεροληπτικὴ ὑπὲρ τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, ἤλθε νὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὴν πολιτικὴν του καὶ νὰ ἀποδώσῃ πρὸς αὐτὸ δικαιοσύνην καὶ πανηγυρικὸν ἔπαινον.

Οἱ ἀντίπαλοι τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, διαδεχθέντες αὐτὸ εἰς τὴν ἀρχήν, ἐφήρμοσιν ἀντίθετον πολιτικὴν, τὴν πολιτικὴν τῆς «αὐτοτελείας», παραπλανήσαντες καὶ ἐξαπατήσαντες τὸν λαὸν ὅτι διὰ τῆς πολιτικῆς ταύτης θὰ ἐξυπηρετοῦν καλύτερον τὰ ἔθνικα συμφέροντα καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς ἐκείνης ὑπῆρξεν ὀλέθριον καὶ καταστρεπτικὸν καὶ ἤγαγε τὸν στρατὸν, τὸν στόλον καὶ τὸν λαὸν εἰς τὴν τελευταίαν ἐπανάστασιν. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς πολιτικῆς ἐκείνης ἐκηρύχθησαν «ἔχθροὶ τῆς πατρίδος» καὶ ἐστιγματίσθησαν ἀπὸ ὅλον τὸ ἔθνος ὡς ὀλέθριοι καταστροφεῖς. Πάντες οἱ παράγοντες τῆς πολιτικῆς ἐκείνης κατεδικάσθησαν—μαζὺ με τὴν πολιτικὴν των—ἀμετακλήτως εἰς ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν θάνατον ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ τὴν Ἐπανάστασιν, οἱ ἡγῆται καὶ ὑπεύθυνοι δὲ τῆς πολιτικῆς ἐκείνης ἐκλήθησαν νὰ δώσων λόγον ἐνώπιον Ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου τὸ ὅποσον θὰ τιμωρήσῃ αὐτοὺς ἀσσηρότητα διὰ τὴν ὑπάρξιν παράδειγμα καὶ παράδοσις εἰς τὸν

τόπον αὐτὸν ὅτι «οἱ ἔχθροὶ τῆς Πατρίδος» δὲν μένου ἀσύδοτοι, ἀλλὰ κολάζονται.

Ὁλόκληρον τὸ συγκρότημα τῆς «Ἠνωμένης», τὸ ὅποσον διὰ τῆς πολιτικῆς τῆς ἤγαγεν εἰς τὰς σημερινὰς συμφοράς, δὲν ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανίζεταί εἰς τὸν ἐνεργὸν δημόσιον βίον, οὔτε ὡς πολιτικὴ ἀποκρίσις, οὔτε ὡς δημοσιογραφικὴ δύναμις, οὔτε ὡς πολιτικὸς παράγων. Ἐπῆρξεν ἀπαντῆσαι «ἔχθροὶ τῆς Πατρίδος» καὶ δὲν ἔχου τὸ δικαίωμα μεταμορφώμενοι καὶ ἀσπαζόμενοι εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς Ἐπανάστασεως, νὰ ζητοῦν ὅπως περιβληθῶν διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ λαοῦ.

Ἡ Ἐπανάστασις θροντοφονεῖ καθαρὰ πρὸς τὸν λαὸν ὅτι δὲν πρέπει νὰ πέσῃ εἰς τὸ μέλλον ὅμως νέας φοβερὰς πλάνης ἢ ὁποῖα θὰ στοιχίσῃ θειότερας θυσίας εἰς τὸ ἔθνος.

Ἡ ἀνασύνθεσις τῶν φιλικῶν σχέσεων τῆς Ἑλλάδος πρὸς τοὺς ἐκ παραδόσεως Συμμάχους καὶ φίλους τῆς θὰ γίνῃ μόνον διὰ τῆς πανηγυρικῆς ἐπιτυχίας κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων.

Ὁ Μεταξῆς ὅστις κατέρχεται εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα με πρόγραμμα φιλανθρωπικὸν δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ μάσκα τοῦ Κωνσταντινισμοῦ ὅστις τῆς ὁποίας κρύπτεται ὁλόκληρος ὁ στιγματισθεὶς παλαιὸς πολιτικὸς κόσμος ὁ δημοσιογραφίας τῆς τρομερὰς συμφορῆς.

Ὁ λαὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξαπατηθῇ. Τοῦ τὸ εἶπε καθαρὰ ἡ Ἐπανάστασις. Ὄφείλει νὰ γίνῃ προσεκτικὸς καὶ νὰ παρακολουθῇ ἀγρόπνως τὰ κεινὰ ἂν δὲ θέλῃ νὰ περιπέσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν τοῦ Κωνσταντινισμοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Μιά στιγμὴ μαύρισεν ὁ οὐρανός. Μπομπονίσματα μακρονὰ καὶ γλήγορες καὶ ἀστραπεὶς ἐδειξαν τὸν ἐρχομὸ τῆς βροχῆς. Ὅλα τὰ μάτια γύρισαν πάνω στὸν οὐρανὸ καὶ εἶδαν τὰ μαύρα σύννεφα ποῦ ὅλο ἕνα σφιγγότανε ἔτοιμα νὰ ξεσπάσων στὴ μπόρα.

Μακρονὰ στὸ βάθος στὸν δολφίοντα, στὴ θάλασσα μακρονὰ ἐκεῖ ποῦ σμίγει ὁ οὐρανός με τὰ μπλάβα νερά, ἐκεῖ εἶναι τὸ σκοτεινὰ, βαθειὰ σκοτεινὰ. Φαίνεται σιγὰ σιγὰ νὰ ξεπλῶνῃ ἡ μαυρόχλα καὶ ἡ πρῶτες στάλας χοντρές καὶ βαριές πέφτουσιν στὴ γῆ. Μιά μπόρα δυνατὴ ξεσπά καὶ μικρὰ ποταμάκια δεξὰ ζερβὰ πρὸς τοὺς ἀρούμους τρέχουσι πρὸς τὴ θάλασσα. Ἡ θάλασσα ἀσπρίζει στὴν ἀκρὴ στὸ γυρομάλι καὶ τὰ πουλιὰ τρομαγμένα κουρνιάζουσι στὴς θυρίδες.

Οἱ ἄνθρωποι τρέχουσι νὰ κλειστοῦν καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ δρόμοι ἀδιάζουσι. Μιά γρηούλα δὲν μπορεῖ νὰ βιαστῇ καὶ ἡ μπόρα τὴ βροῖσκει καταμεσίς στὸ δρόμο. Συρῶνει ἀπὸ τὸ νερὸ μὰ ἡ δύναμις τῆς δὲ τὴν βοηθᾷ νὰ τρέξῃ. Γλιστρᾷ καὶ πέφτει χέμω. Σηκώνεται με κόπο καὶ στενάζει. Ἀχ τὰ χρόνια, τὰ χρόνια τὰ βαρεὰ ποῖός μπορεῖ νὰ τὰ ζηλέψῃ; Κι' ὁμως πόσον ἰ ἀγαποῦμε καὶ πόσο τρέμομε στὴν ιδέα πὼς μπορεῖ νὰ μὴν τὰ φτάζωμε!

Ἐνας πρόσφυγας κρατᾷ στὰ χεῖρα του ἕνα παιδί ὡς δώδεκα χρόνων. Μένει μαντιλὴ τοῦχει δέσει τὸ πηγούνι του καὶ στὸν ὤμῳ του γέρνει βαρὺ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Ἐνας πατὴρ πρόσφυγας φορεῖ τὸ πετραχειλὶ τοῦ καὶ προχωρεῖ. Πρὸς τοῦ ἕνα παιδί μ' ἕνα ξύλινο σταυρό. Εἶναι ἡ νεκρικὴ πομπὴ τοῦ ἀσάβανωτοῦ παιδιοῦ ποῦ ὅσο πηγαίνει ξυλιάζει. Ὁ πατέρας δὲν κλαίει. Ζαρωματιεὶς μόνον εἶναι γεμάτο τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μάτια του εἶναι θολὰ. Ὁ πατὴρ μου-

μουρίζει προσευχῆς καὶ τὸ παιδί ποῦ κρατᾷ τὸ σταυρὸ κοιτάζει ζερβὰ δεξὰ σὰ νὰ περηφανεύεταί γιὰ τὸ κατόρθωμά μου.

Σὲ μιὰ ἀποθήκη μῆχαν νερὰ καὶ τὰ γυναικόπαιδα ποῦναι μαζωμένα καὶ μέσα στυβάζουσι στὸ βάθος σὰν τὶς σαροδέλλες. Δὲ μιλοῦν. Ὁ πόνος εἶναι ζωγραφισμένος στὰ βουβὰ πρόσωπά τους καὶ ἡφρατιά ποῦ ἀνάβει στὸ βάθος τοῦς φωτίζει τόσο θλιβερὰ, τόσο θλιβερὰ, Θεέ μου!

Μιά κυρία προφτάνει καὶ μπαίνει στὸ Ἀϊ—Λαίφ. —Πῶ πῶ πῶ τί φοβερὴ βροχὴ. Ἐγὼ γινα μούσικε μου dieu —Ὅριστε, madamme. Καθίσετε. Θὰ στειλῶ γὼ νὰ σὰς φέρω τὴν ὀμπρέλλα σας. —Mercie, κύριε. Ξετινάσει τὸ ὄρατο φόρεμά της βγάσει τὸ καπέλλο της, τὸ ἐπιθεωρεῖ, κοιτάζει τὶς χοντρές σταλλεὶς

ποῦ ἔβρεξαν τὸ ὄρατο καὶ ἀκριβὸ τοῦλι τοῦ καπέλλου καὶ ἀφήνει τὸν πόνον καὶ τὴ λύπη ποῦ δοκιμάζει νὰ φανῇ στὸ ὄρατο προσώπικί της.

Ὁ Θεέ μου, τί τραγικῆς ἀντιθέσεις ἔχει ἡ ζωὴ μας. Τί σκληρὸς ποῦ εἶναι κάποτε. Μὰ καὶ πόσο φυσικῆς καὶ δικαιολογημένες. Ποῖός μπορεῖ νὰ ὑποστηροῖσῃ πὼς δὲν εἶναι ἀνάγκη τῆς ζωῆς καὶ νόμος ἀναλλοίωτος;

ΠΥΡΓΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Δύο θάνατοι ἐσημειώθησαν κατὰ τὴν ἐξομαρτίαν ταύτην ὀφειλόμενοι εἰς ἐλλείψιν τῶν μέσων τῆς περιβάλλουσας καὶ τῆς ἐπαρκούς συντηρήσεως ἐπὶ δύο γυναικῶν προσφύγων ἐξ ὧν ἡ μὲν μίξ, 22 ἐτῶν ἡλικίας, ἀπέθανε ἐξ ἀνεπαρκούς σιτισμοῦ κατὰ τὸ στάδιον τῆς νόσου τῆς, ἡ δὲ ἄλλη νέα ἀπίσης ἀπέθανε ἐλλείψει ἰατρικῆς περιβάλλουσας, κατὰ τὸν τοκετόν της.